

Харлан Коубън - „Липсваш ми“

Кет Донован се завъртя върху столчето пред бара, на което преди години редовно седеше баща ѝ, и се нахрани да си върви от пъба на О'Мали, но в този момент Стейси ѝ каза:

– Няма да одобриш онова, което направих.

Дори тонът ѝ беше достатъчен да спре Кет в крачка.

– Какво?

„О'Мали“ беше навремето пъб, в който се срещаха полицаите от по-старото поколение. И дядото на Кет беше сред някогашните редовни посетители, после към тях се беше присъединил и баща ѝ, и колегите му от нюйоркското полицейско управление. В по-ново време обаче се беше превърнал в бар за минали през подготвителните колежи юпита със самочувствието на господари на вселената, в свърталище на наперени позьори с прясно огладени бели ризи под черните костюми, небръснати от два дни и дотам максимално обезкосмени, че да имат вид на нещавени. Много виреха носове тези мекушави мъже с коси, омазани с мус до точката на свъръзализване, а водката, която консумираха, беше „Кетел Уан“ вместо „Грей Гус“ само защото някаква телевизионна реклама им беше втълпила, че това било напитката на истинския мъж.

Очите на Стейси взеха да шарят из бара. За да избегнат погледа ѝ. На Кет това никак не ѝ хареса.

– Какво си направила?

– Тпруу!

– Моля?

– Кандидат за пестник на позиция „пет часа“.

Кет се извърна надясно и хвърли кос поглед.

– Видя ли го?

– Ъхъ.

Интериорът в пъба на О'Мали не се беше променил особено през годините. Е, бяха подменили старите стенни телевизори с куп плазми, по които вървяха прекалено много състезания – на кого ли му пукаше докъде са я докарали „Едмънтън Ойлърс“ в професионалната лига по американски футбол? – но във всички останали отношения О'Мали се беше постарал да запази някогашната полицейска атмосфера – елементът, който най-много привличаше младите позьорчета: фалшивата автентичност, блъсканицата да влезеш, а после да излезеш, вдъхващи усещането за буен живот в заведението, но и превръщащи го в нещо като Дисни вариант на някогашната му същност.

Освен Кет в бара вече не идваха полицаи. Колегите ѝ или се прибираха след работа по домовете си, или посещаваха събранията на „Анонимните алкохолици“. Но Кет не се отказваше. Стремеше

се да седи кротко върху някогашната табуретка на баща ѝ на бара и да я споделя с призраците. Особено във вечери като днешната, когато споменът за убийството на баща ѝ захващаше наново да не ѝ дава мира. В такива моменти просто ѝ се приискваше да дойде тук, да усети присъствието на баща си и – колкото и шаблонно да звучеше – да усети как то ѝ вдъхва свежи сили.

Всички тия смотльовци обаче ѝ лазеха по нервите.

В случая конкретният кандидат за пестник – описание отнасящо се до всеки, който заслужаваше да му бъде изтресен един по физиономията – беше извършил класически грях, който се наказваше с юмрук: носеше черни очила. В единадесет през нощта. В слабо осветен бар. Другите наказуеми в сурата деяния включваха повесен на верижка портфейл, мрежичка за косата, незакопчана догоре копринена риза, свръхизлишък от татуси (със специална подкатегория за перчещите се с отборна символика), лични знаци по врата на неслужил във въоръжените сили и подчертано голям бял ръчен часовник.

Тъмноочилатия се направи на важен и пренебрежително поздрави Кет и Стейси с вдигане на чашата.

– Харесал ни е – отбеляза Стейси.

– Престани да шикалкавиш. Кое нямало да одобря?

В мига, в който Стейси се обърна отново към нея, Кет мярна над рамото ѝ как на лъсналото от прескъп лосион лице на кандидата за пестник се изписа разочарование.

Поглед, който Кет бе виждала поне милиард пъти до този момент. Мъжете си падаха, меко казано, по Стейси. Защото Стейси беше мацка, та дрънкаше – буквално ти вземаше акъла, караше да ти се разтреперят мартинките и да ти се стопят и зъби, и кокали, и метални протези. В присъствието на Стейси мъжете губеха почва под краката си и изглупяваха. Най-вече изглупяваха. Ама истински – до затъпяване.

И Кет сигурно правеше грешка, че седеше тук в компанията на жена като Стейси. При нейната външност, много мъже отписваха предварително шансовете си. Струваше им се недостижима.

Далеч по-недостижима от Кет.

Тъмноочилатият премести мерника си върху Кет и започна кампанията. Приближи се към нея с нещо, което не беше точно походка, а по-скоро плъзгане върху собствените му лиги.

– Сега вече ще стане готино – едва сдържа кикота си Стейси.

А Кет го изгледа с пълно безразличие и се намръщи презрително с надеждата да го възпре. Нищо обаче не бе в състояние да укроти устрема му. Подходи с танцова стъпка, сякаш слушаше някакво парче, което дънеше единствено в неговата глава.

– Здравей, кукло – каза Тъмноочилатия. – Да не би да се казваш Уай Фай?

Кет изчака да чуе „гвоздея“.

– Понеже усещам как се заформя връзката ни.

Стейси прихна да се смее.

Кет обаче не преставаше да го гледа втренчено. Онзи продължи:

– Страшно си падам по ситните мацки като тебе. Обожавам ви. Връткате се, а? Знаеш ли какво би ми отивало най-много? Ти.

– Тия лафове минават ли изобщо някога? – попита го Кет.

– Чакай. Не си чула всичко. – Тъмноочилатия се изкашля в свитата си длан, извади айфона си и го навря под носа на Кет. – Поздравявам те, кукло: ти току-що оглави списъка ми с неща за оправяне.

Стейси направо изпадна във възторг.

– Как ти е името? – попита Кет.

– Ти как го предпочиташ, маце? – вдигна вежда оня.

– Хайде да е „Тъпогъз“ – предложи Кет, после разтвори блейзъра си така, че да се види запасаното на кръста й оръжие. – Не ме карай да го вадя, Тъпогъз.

– Ама ти си страшна, бе, мацко. Ти ли ще си новият ми шеф? Щото току-що ми вдигна заплатата. – И посочи чатала си.

– Изчезвай.

– Любовта ми към е теб като диарията – не млъкваше Тъмноочилатия. – Все намира да излезе.

Кет го гледаше с ужас.

– Прекалих ли? – попита онзи.

– Това вече е гадно.

– Да, ама бас държа, че за пръв път го чуваш.

На път беше да спечели баса.

– Махай се. Моментално.

– Сериозно?

Стейси само дето не се търкаляше по пода от смях.

Тъмноочилатия се извърна да си върви.

– Чакай сега. Вие двете да не ме подлагате на някакъв тест, а? Това „Тъпогъз“ да не е някакъв комплимент всъщност?

– Чупка.

Той вдигна рамене, завъртя се, забеляза Стейси, каза си „защо пък не“. Огледа дългото й тяло от глава до пети и постанови:

– Думичката за деня е „крака“. Давай да вървим у вас и да се задълбаем в смисъла й.

Възторгът на Стейси изобщо не отслабваше.

– Взemi me, Тъпогъзчо. Тук – на мига, на място.

– Ама ти сериозно ли?

– Не.

Тъпогъз пак погледна Кет. А тя сложи длан върху ръкохватката на пистолета. Той вдигна ръце и се изниза.

– Стейси? – каза Кет.

– Мм?

– Защо всички тия типове си мислят, че имат някакъв шанс с мен?

– Защото си със сладка и наперена външност.

– Не съм наперена.

– Може и да не си, но видът ти е наперен.

– Най-сериозно те питам: на такъв голям лузър ли приличам?

– Имаш вид на увреден човек – каза Стейси. – Не ми се ще да ти го изтъквам, обаче с тази твоя увреденост... излъчваш някакъв феромон, който смотльовците намират за неустоим.

Отпиха и двете от чашите си.

– Та кое, казваш, нямало да одобря? – попита Кет.

Стейси погледна подир Тъпогъз.

– Жал ми е за она. Дали да не му извъртя една набързо?

– Стегни се.

– Моля? – Стейси кръстоса главозамайващо дългите си нозе и пусна лъчезарна усмивка на Тъпогъз. Ответната му физиономия напомни на Кет за куче, което е било оставено прекалено дълго в кола.
– Как ти се струва тая пола? Прекалено ли е къса?

– Коя пола? – зачуди се Кет. – Това не ти ли е коланът?

Стейси оцени високо лафа. Умираще да ѝ обръщат внимание, както и да забърсва мъж след мъж, понеже си внушаваше, че и една нощ, прекарана в леглото ѝ, е достатъчна да промени коренно представите им за живота. Да не говорим, че го вършеше и заради работата си. Заедно с още две разкошни дами, Стейси беше собственик на частна детективска агенция. Специализирана в какво? В залавяне (и по-точно – в примамване в капана) на изневеряващи съпрузи.

– Стейси?

– Мм?

– Кое, казваш, нямало да одобря?

– Това.

И без да престава да дразни Тъпогъз, Стейси подаде на Кет листче. А като видя написаното на листчето, Кет се намръщи.

KD8115

HotttestSexEvah

– Какво ще рече това?

– „KD8115“ е потребителското ти име.

KD – от Кет Донован, следвано от изписания на ревера ѝ служебен номер.

– А „HotttestSexEvah“ – НевъобразимоЩурСекс – ти е паролата. Главните букви са задължителни, впрочем.

– И закъде ще ми послужат?

– За уебсайта YouAreJustMyType.com – Ти си точно моят тип.

– Какво?

– Сайт за онлайн запознанства.

– Моля ти се: кажи ми, че се шегуваш – направи гримаса Кет.

– Само за преуспели клиенти е.

– Те и стрипклубовете така се рекламират.

– Абонирах те – допълни Стейси. – За една година.

– Престани да ме будалкаш.

– Няма майтап. От време на време от фирмата им ми дават по някоя поръчка. Стабилна фирма е. А и няма защо да се лъжем. На теб ти трябва мъж. Имаш нужда от мъж. А такъв в тоя бар няма да намериш.

Кет въздъхна, изправи се и кимна на бармана – мъж на име Пит с вид на второстепенен актьор, който вечно играе ролята на барман ирландец – какъвто всъщност си беше. Пит й кимна на свой ред, което пък означаваше, че ще мине напитките по сметката й.

– Казва ли ти някой нещо? – коментираше Стейси. – Току-виж си срещнала най-после човека, който търсиш.

– По-вероятно е да срещна господин Тъпогъз – подхвърли през рамо Кет и се отправи към изхода.

Кет набра на клавиатурата „YouAreJustMyType.com“, натисна „Return“, а след това попълни новото си потребителско име и доста неприличната парола. Накрая се намръщи, понеже най-отгоре на профила й се появи прякорът, който Стейси й беше избрала:

Cute and perky! – Сладка и наперена!

Пропуснала е „и увредена“, измърмори под носа си Кет.

Полунощ беше отминала, но Кет не си падаше особено по спането. Жилището й беше далеч по-скъпо, отколкото можеше да си позволи – на ъгъла на Западна 67-а улица до Западен Сентръл Парк, в прочутото „Ателие“, което преди сто години било обитавано заедно със съседните му сгради, включително и легендарният „Хотел на художниците“, от писатели, живописци и интелектуалци – все хора на изкуствата. Просторните апартаменти в стила на Стария свят гледаха към улицата, а по-малките студиа – към задната част. По някое време старите студиа били преобразувани в едностайни апартаментчета. И бащата на Кет – полицай, чиито приятели забогатели пред очите му единствено като спекулирали с недвижими имоти – се опитал да се напъха в играта. Накрая купил сегашното й апартаментче евтино от един, чийто живот бил спасил